

Ara fa tres mesos, a Gorka Maneiro tan sols van votar-lo 5.974 alabesos, 1.200 persones menys que no hi ha a Banyeres de Mariola. Tot i això, un escó del Parlament basc porta el seu nom. A Vitòria seuen 75 senyories, i a València un 33 % més, 99, però en el segon cas és usual que partits que superen el centenar de milers de paperetes es queden a les portes de l'hemicicle. Això va passar l'any 1999 a Unió Valenciana (106.000) i al Bloc (102.000), i el 2003 novament hi ensopegaria el Bloc (114.000 vots, un 4,8 % del total).

L'encara més jove Albert Rivera i dos companys seus de partit van accedir al Parlament català el 2006 amb només 78.000 vots a la circumscripció de Barcelona. Tres actes de diputat amb 78.000 vots, a 26.000 sufragis cadascuna. Definitivament, la barrera valenciana del 5 % autonòmic és un garbell de dimensions considerables. Un garbell que filtra la gran majoria d'opcions polítiques valencianes i que presagia unes Corts bipartides a partir del juny del 2011. En canvi, a la cambra catalana hi ha sis forces representades, i a la basca, set... Incloses Ciutadans i UPyD, respectivament.

Amb aquestes circumstàncies damunt la taula, el Consell Nacional del Bloc Nacionalista Valencià, reunit el 20 de juny, aprovava una proposta de resolució en què es compromet a "construir l'espai valencià de progrés", o siga, a teixir un acord multipartit que lideraria aquesta formació. A qui s'adreçaran? En paraules del secretari general, Enric Morera, "a forces d'estricta obediència valenciana, no sucursalistes ni estatalistes". L'objectiu és evident: no perdre la representació institucional a les Corts, on el Bloc accedí ara fa dos anys sota la marca Compromís pel País Valencià, que ben aviat es partiria per la meitat. Bloc, Iniciativa del Poble Valencià –escissió d'Esquerra Unida– i Esquerra Ecologista d'un costat, i Esquerra Unida, Els Verds del País Valencià i Izquierda Republicana, de l'altre. Tots junts van aconseguir, el 2007, el 8,1 % dels vots emesos. Si dividim la xifra per dos, un 4,05 % per cap, queda clar que l'amenaça de bipartidisme és ben real.

Canvi de parer. Al març, en ser escollit nou secretari d'organització del Bloc, Josep Melero afirmava que preparava el

El gra, la palla i el garbell

A l'equador de la legislatura valenciana, els partits que no tenen garantida la presència a les Corts següents comencen a moure's. Ara com ara es dibuixen tres coalicions preelectorals per al 2011. Compte, però, amb les sorpreses, ja que en política, com ho corrobora la dita, pot passar qualsevol cosa. Fins i tot les més singulars.

partit "per anar en solitari a les eleccions del 2011, cosa que no significa que en llocs concrets, allà on ens convinga tant a Iniciativa com a nosaltres, no treballe conjuntament". "Hi ha hagut un congrés, hi hem entrat gent nova, i el nostre objectiu no és pactar amb ningú. Ja vam estar molt a prop de passar el 5 % fa dues legislatures, i actualment estem en posició de liderar el tercer espai de la política valenciana", reblava Melero tres mesos enrere (vegeu EL TEMPS 1293).

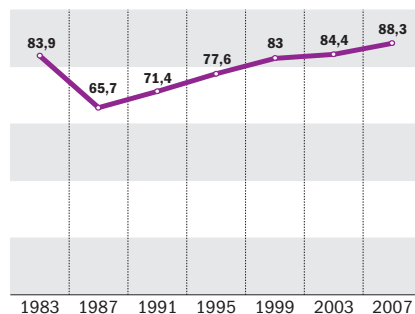
El discurs ha variat sensiblement, d'aleshores ençà. Ara l'acord no té per què cenyir-se a uns pocs municipis, sinó que Melero l'ampliaria, a l'àmbit autonòmic, "a totes aquelles forces que estiguen pel valencianisme, el progressisme i l'ecologisme". Tot seguit, això sí, el número dos del Bloc es mostra enigmàtic: "La gran incògnita que tenim és si en aquest espai hi ha algú més que els nostres companys de grup parlamentari [Iniciativa i Esquerra Ecologista]. Qui hi ha, més enllà d'ells? Hi ha cap més partit? Esquerra Unida ja ha dit que no pensa parlar amb nosaltres, cosa lògica... I més enllà d'ells, què hi ha? És això, que volem explorar: uns altres verds, agrupacions municipals com la de Parcent..."

La mesa nacional d'Iniciativa també acaba de decidir encetar contactes a fi d'acordar una coalició per al 2011. Paco Garcia Latorre, co-portaveu d'aquesta formació -l'antic corrent nacionalista d'EUPV, Esquerra i País, ara conformat en partit polític-, fila més prim i apunta que el desig és "visualitzar que l'aposta del 2007 no era conjuntural, sinó estructural i de futur". "És la diversitat i

la pluralitat, que ens pot fer sumar, cal una entesa més àmplia que no la de les generals del 2008", afegeix. En aquell cas, el pacte fou exclusivament a tres: Bloc - Iniciativa - Esquerra Ecologista. Garcia afirma que estan oberts "a tot i a tothom, voldriem sumar-hi tot l'espai verd i l'esquerra que hi ha fora de la socialdemocràcia, per bé que n'hi ha que s'automarginen". A parer seu, "no sols hi haurien de ser presents els partits tradicionals, sinó també candidatures municipals independents sorgides a causa d'un PAI, d'una infraestructura o d'un problema ambiental, moltes de les quals integren el Compromís pel Territori... Som el seu altaveu a les Corts, de fet". "L'objectiu", conclou Paco Garcia, "és encetar el 2010 amb les coses clares i treballar-hi amb temps". En efecte, la resolució del Bloc també assenyala "el primer trimestre del 2010" com el moment de decidir-se. Fins a aquell moment, faran les exploracions oportunes.

Creix el bipartidisme

Percentatge de vot de PP* i PSPV-PSOE a les eleccions autonòmiques valencianes.

*Fins el 1991, AP; des d'aleshores, PP

Font: Anxii Històric Electoral de la Generalitat Valenciana

Unitat de criteri. Esquerra Unida ha passat de ser un còctel en ebullició a esdevenir una bassa d'oli. El portaveu de la comissió executiva, Ignacio Blanco, recorda que "al consell polític nacional del 13 de juny vam aprovar per unanimitat de dissenyar un projecte de refundació, procés que iniciarem al setembre". En cap cas, però, això passa per coalicions d'ample espectre, ja que "després d'experiències com l'Entesa i el Compromís, ens ha quedat clar que l'agrupació de partits no implica un augment de vot; volem retrobar-nos amb la gent d'esquerres que avui no és a cap organització", alhora que es comprometen a incrementar la seua militància. "Dels 53.000 votants que vam tenir a les europees, ben pocs són afiliats nostres, i els hem de fer veure que ens cal la seua ajuda per evitar el bipartidisme, som els únics capaços d'evitar-lo", diu Blanco. "Si el 2011 doblem les paperetes de les europees, entrarem a les Corts; en canvi, el Bloc hauria de multiplicar per sis el seu resultat del 7 de juny". Encara que Esquerra Unida ajorna qualsevol decisió sobre coalicions a l'assemblea de la tardor del 2010, Blanco avança com a "molt probable" que vagen de la mà d'Izquierda Republicana.

Els Verds del País Valencià, consocis en l'última etapa, se n'han desmarcat. Als comicis del 7J van presentar-se coalitzats amb Esquerra Republicana del País Valencià (ERPv) a la llista Europa dels Pobles. No debades, Pura Peris, que hi anava de número quatre, serà eurodiputada el darrer semestre de la legislatura europea, el 2014. Els Verds compten nou regidors al País Valencià i el seu co-portaveu Joan Francesc Peris explica que és "massa d'hora per a parlar de pactes per al 2011", per bé que de seguida matisa que la mesa de país de la formació ecologista aposta per donar continuïtat a la relació amb ERPv, "sempre que remarquen l'alternativa verda i que no siga un espai tancat". Com Zapatero, però, Peris avisa que practican la "geometria variable segons cada comarca: hi ha llocs on potser pactarem amb unes altres formacions". Esquerra Unida valora la "lleialtat" demostrada pels Verds quan el Compromís saltà pels aires, però Peris els envia un missatge no tan amable: "EUPV ha de plantejar-se si realment es creu l'alternativa verda, si realment saben que el segle XXI

PRATS I CAMPS

I. Blanco (EUPV): “No seria creïble un altre Compromís. Cal clarificar el mapa polític valencià”

passa per l’alternativa ecològica”. Sobre la intenció d’Iniciativa d’agrupar totes les formacions ecologistes valencianes, Peris marca distàncies: “Som nosaltres, la referència verda del país. Esquerra Ecologista és una sigla, no cap partit, van nàixer producte d’un trànsfuga a la legislatura 2003-2007”.

Nafarroa Bai? Al president d’ERPv, Agustí Cerdà, li fa gràcia que Bloc i Iniciativa aspiren a ser “la Nafarroa Bai valenciana”. Sobretot perquè, segons comenta, el febrer del 2006, a Dénia, va oferir a Morera de crear un País Valencià Sí, un pacte d’abast ampli en què els republicans aportaven les seues 41 llistes municipals. Fou durant un homenatge a Joan Baptista Basset, en presència de Diego Gómez –president d’Escola Valenciana– i de Vicent Partal –editor de *Vilaweb*–, i Morera va respondre que sí. “Quinze dies més tard va desdir-se’n, al·legant que al seu partit no ho veien gens clar”, es planya Cerdà. La marca electoral en qüestió, encara verge, van registrar-la uns militants d’ERPv, però Cerdà la posa “a disposició d’un acord mutu, fins i tot la regalaríem per a un projecte que valguera la pena”.

El projecte hauria de ser, com els republicans van desitjar, el Compromís del

PRATS I CAMPS

J. Melero (Bloc): “No compartim res amb EUPV, però ens hem de preguntar què convé al país”

2007, a què finalment no van accedir. “Han de retre comptes, aquell fou un pacte conjuntural, exclusivament a les autonòmiques i a una sola legislatura; nosaltres no volíem parlar de llocs, sinó de projectes... No va durar ni els tres mesos que jo havia previst”. “Bloc i EUPV van dinamitar tot aquell espai, i ara caldrà força temps per recompondre’l”, prossegueix Cerdà, “hauran d’implicar-s’hi les bases, xino-xano”. Com ara fa dos anys i escaig, el líder d’Esquerra demana un pacte “de totes totes i amb continuïtat, no inferior a dues legislatures; si això fóra possible, fins i tot no posaríem entrebanca a la presència de partits regionalistes”. Malgrat tot, critica les paraules de Morera: “Practica l’onanisme polític, quan diu que no vol cap força sucursalista o estatalista”. Cerdà opina que “som un partit federal, cosa que ens permet de tenir autonomia”, i considera que “el Bloc s’ha empassat l’axioma del PP segons el qual com més anticatalà, més valencianista ets. Sobre quina base som els valencians una nació? Algú al Bloc s’ha preguntat si som una nació diferenciada? Fins ara, al País Valencià això només ho deien els *blaveros*. Sobre quina base ho som? Per l’Estatut? Per la llengua? A ERPv, com a mínim, no volem valencianitzar

RAFA GIL

el valencianisme, sinó desespanyolitzar els valencians”.

És ben patent que les relacions Bloc-ERPv no són les millors. Cerdà mateix ho corrobora: “Ens odiarem durant dècades, costarà d’anar junts a cap elecció, encara que a les bases hi ha bastant més sintonia; ara com ara veig un 2 % de possibilitats d’anar amb ells en coalició”. Com a exemple, posa el darrer congrés del Bloc, al qual no va ser convidat. “Nosaltres sí que els convidem al nostre, i són xiulats, cosa que em sembla una manca de respecte. Amb ells tenim punts d’intersecció i d’incompatibilitat.”

Josep Melero confirma que “no mantinem cap relació amb ells, els nostres projectes no hi conflueixen, no hi ha prou espai al país per a dos partits que defensen la sobirania valenciana. El Bloc va nàixer tot just com a plataforma unitària del valencianisme polític, aplegant partits diversos, i per això diem que fora del Bloc no hi ha res. L’obediència nacional d’ERPv és una altra, a més”.

Cerdà remata que “els dos principals membres de Nafarroa Bai, Aralar i Eusko Alkartasuna, són socis nostres a Europa dels Pobles... N’hi ha que parlen molt d’Uxue Barkos [diputada de NaBai al Congrés], però els únics que l’hem duta som nosaltres, i ho tornarem a fer aviat, passat l’estiu”. Cerdà, de fet, pensa que un hipotètic País Valencià Sí hauria d’estendre’s dues legislatures i incloure-hi tots els comicis: “No pot ser que faces un míting a les cinc, demanant el vot autonòmic plegats, i que l’endemà, al míting local, li digues al teu soci el nom del porc”. “No faríem que el Bloc s’empassara el tema dels Països Catalans”, sentència, “però nosaltres

PRATS I CAMPS

RAFA GIL

Agustí Cerdà (ERPV):
 “Per al Bloc, com
 més anticatalà, més
 valencianista ets.
 És l’axioma del PP”

P. García (IdPV):
 “Podem compartir
 moltes coses amb
 Hèctor Villalba, seria
 molt ben rebut”

J. F. Peris (Verds):
 “Practicarem la
 geometria variable,
 segons cada
 comarca”

tampoc no tenim per què empassar-nos cap estructura estatal o valenciana; ben mirat, només ens han tret 5.000 vots, a les europees”. I alerta: “El sòl electoral del Bloc és infinitament menor al d’Esquerra Unida”.

La marca Esquerra Unida. Ignacio Blanco explica que a les assemblees d’Esquerra Unida han conclòs que “no hem estat prou visibles a causa del canvi constant de marca electoral”, sempre sotmesa a les coalicions diverses, i avança que hi haurà “una refundació simbòlica, referent a la imatge, i una de política”. A més, explica que EUPV és “molt més plural que no es fa veure: hi ha Nacionalistes d’Esquerra, gent d’Esquerra i País que no ha marxat, Espai Alternatiu, el PCPV i independents”.

Blanco entén que el bipartidisme és “un perill molt real”, però s’anima pensant que les eleccions europees han significat “la fi de la caiguda d’IU i d’EUPV”. De tota manera, descarta una reedició del Compromís, ja que “no seria creïble”. Encara són molt recents a la ment “els incompliments manifestos des del primer dia, la traïció de dues companyes, el desig de matar Esquerra Unida, les maniobres brutes, l’enorme

deslleialtat”. “Ho descartem de ple, vaja, ningú no ho acceptaria ara com ara, al si d’EUPV, no podem replantejar-nos-ho, tenim projectes diferents i és hora de clarificar el mapa polític valencià”. Ignacio Blanco desitja que el Bloc “ni tan sols ens telefone per parlar-ne, em semblaria marcià que ho feren, espere que almenys siguen coherents”. En canvi, el portaveu d’EUPV preveu una trucada de la seua formació a ERPV, “a qui ja vam tenir molt interès de sumar el 2007, però previsiblement ens diran que no volen fer pinya amb nosaltres, ells estan per marcar perfil propi”.

Entre les fuites que ha patit Esquerra Unida no sols hi ha Iniciativa. Projecte Obert aixopluga descontents de la formació, alguns d’ells del mateix PCPV, com ara Joan Ribó i Alfred Botella. El primer, de fet, es perfila com el cap de llista de Bloc-Iniciativa-Verds —o la marca que finalment deciden— a l’alcaldia de València. Una notícia que en absolut neguiteja Blanco: “Ribó treia els resultats que treia gràcies a EUPV, i ara farà un acte de malabarisme polític que el farà canviar de discurs i no el durà enlloc: ja es va comprovar quin fou el resultat d’Isaura Navarro a les generals del 2008, i a les europees el Bloc ha

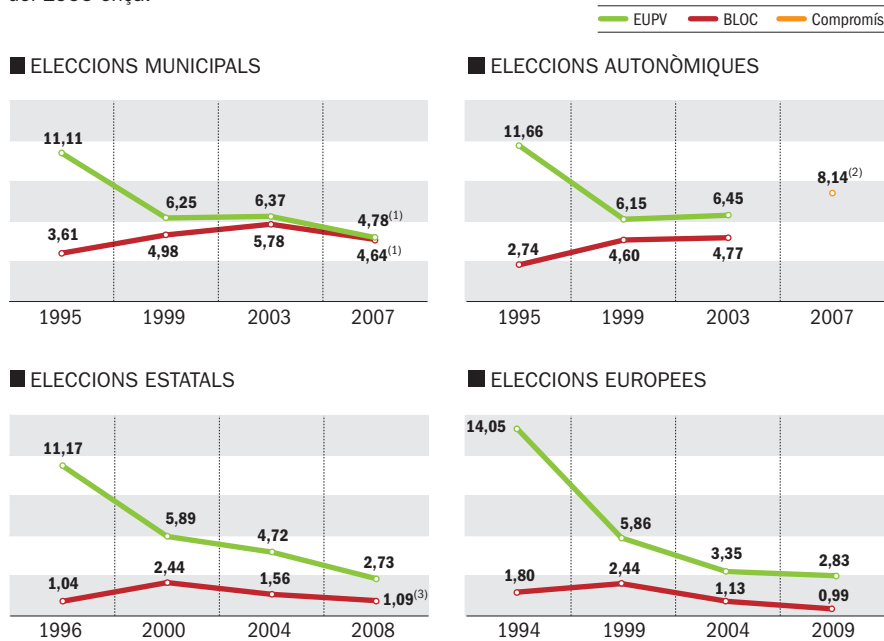
estat la setena força, a València ciutat. La força municipal del Bloc és ben discutible, perquè trauen més regidors que nosaltres amb menys vots, tenen sort de la seua implantació a les comarques centrals i a les Marines”.

Dos segurs. Comptat i debatut, es dibuixen tres pactes a l’horitzó: Bloc-Iniciativa-Verds, EUPV-IR i ERPV-Els Verds. El primer, sobretot, sembla ben factible. Paco García, d’Iniciativa del Poble Valencià, es planteja començar a reunir-se amb entitats com ara Valencians pel Canvi, Escola Valenciana, Compromís pel Territori, Xúquer Viu, la Societat Coral El Micalet, etc., a fi de “demostrar que la nostra aposta és creïble i demanar-los el seu suport”. “El pacte ha de ser global, amb les excepcions mínimes. De segur que anirem de bracet a les quatre grans ciutats”.

El cap de llista no serà un problema. Tot i que Mònica Oltra ha assolit una quota d’atenció mediàtica important, García indica que la solució “serà compartida per tots els integrants de l’acord, no generarà polèmica”, i dóna pistes quan afirma que “seria absurd dir que el Bloc no té una organització més forta que la nostra”.

Tendències negatives

Evolució del percentatge de vot d'Esquerra Unida i el Bloc Nacionalista Valencià, del 1995 ençà.

(1) El vot al Compromís (1,1%) als municipis on va presentar-se apareix repartit al 50% entre Esquerra Unida i Bloc.
 (2) Esquerra Unida i Bloc van anar-hi coalitzats, sota la candidatura del Compromís pel País Valencià.
 (3) Coalició del Bloc amb Iniciativa del Poble Valencià, una escissió d'Esquerra Unida.

Font: Anxiu Històric Electoral de la Generalitat Valenciana

Melero confirma que “volem que l'espai valencià de progrés siga liderat per un candidat nostre. Això no obsta perquè, en ciutats d'anomenada, hi haja caps de llista d'unes altres formacions amb una certa rellevància política o social”. A Alacant, per exemple, aquest lloc l'ocuparia l'exdiputat d'EUPV al Congrés Manuel Alcaraz.

Hèctor Villalba, ex-president d'Unió Valenciana, també seria “molt ben rebut” per Garcia, que valora que l'ex-president de les Corts “sempre ha mantingut una coherència política”. “Podem compartir amb ell moltes coses”, anhela. En canvi, a Melero no li agrada aquesta opció, ni tampoc pactar amb UV, “un partit del tot amortitzat”. “Aquells que podien tenir afinitats amb nosaltres, ja hi són, al Bloc”, remata.

L'única via d'ampliació de la coalició del 2008 seria, doncs, Esquerra Unida. Esquerra Unida? Sí, Esquerra Unida.

Paco Garcia diu que “quí es tanca, és perquè així ho vol, però en política poden passar moltes coses”. I afegeix: “Avui hi ha una nova coordinadora a EUPV i estem disposats a teixir un marc ample de col·laboració”. De la seua banda, Josep Melero es remet a unes declaracions fetes el febrer per Marga

Sanz, la nova coordinadora, en què afirmava que no tenia cap intenció de parlar amb el Bloc, però que, atesa la situació del país, “els partits d'esquerra i minoritaris han de reflexionar sobre la deriva conservadora de la societat valenciana”. “Ella mateix –diu Melero– ho deixa entreveure: ens duem fatal, però ni ells ni nosaltres no entrarem a les Corts, per aquest camí. Podem no compartir res, però ens hem de preguntar què convé a la societat valenciana. Ens interessa eixir a la plaça i que el bou ens agafe a tots dos? Volem una societat bipartidista? Hem de pensar-hi”. El secretari d'organització nacionalista puntualitza que “l'espai valencià de progrés significa això mateix, una crida a tot l'espai de progrés per a fer cessions a fi d'evitar que la societat valenciana no es convertesca en una societat bipartidista, com ja ho és socialment”.

Esquerra Unida i Bloc, de nou sota una mateixa marca? Seria una manera d'esquivar el garbell de la llei electoral i de garantir que a les properes Corts no sols hi hagen PP i PSOE. L'impacte de la hipotètica notícia, això sí, provocaria més d'un atac al cor. I de dos. I de tres.

Victor Maceda

Tal com era previsible, els problemes del PP balear s'acaramullen. Tant el flanc extern –les investigacions sobre presumptes casos de corrupció– com l'intern –la ja evident rebel·lió de l'anticatalanista Carlos Delgado– estan provocant una tensió creixent en el si del partit conservador.

Noves sospites. Quan va esclatar el cas conegut com Scala –que portà a la presó, entre d'altres persones, l'exgerent d'un consorci públic en temps del govern de Jaume Matas, Antònia Ordinas–, el PP reaccionà privant de militància els implicats. Els acusats asseguraren que col·laboraven amb la justícia i, ara, les declaracions d'un d'ells, Felip Ferré, esquitxen directament el diputat del Parlament i ex-conseller de Turisme –durant la legislatura anterior– Joan Flaquer. Ferré involucrà Flaquer en la trama de corrupció que Ordinas aparentment va organitzar. La suposada participació de l'ex-conseller es relacionaria amb la creació del programa turístic “Honey Moon”

(lluna de mel), que va ser dissenyat per a atreure turisme xinès cap a les Balears. Es tractava d'una estratègia comercial que pretenia portar cap a les Illes aquest turisme, en uns moments en què sovintejaven les “ambaixades comercials” de les Balears cap a aquell país, encapçales pel conseller de Comerç, Josep Juan Cardona –del qual depenia el consorci que dirigia Ordinas–, que ara és diputat i està imputat judicialment.

El fet que les acusacions hagin arribat al nucli de la cúpula anterior del PP va fer reaccionar la direcció actual. Flaquer va comparèixer davant dels mitjans de comunicació, flanquejat pel secretari general del partit, Guille Estarellas, i el portaveu orgànic, Carles Simarro, per desmentir totes les acusacions de Ferré. Val a dir que és la primera vegada que el responsable d'una conselleria en temps de Matas dóna aquestes explicacions públiques sobre acusacions relacionades amb suposades actuacions irregulars. Flaquer es mostrà molt dolgut i indignat perquè “persones que han comès delictes (amb referència a Ferré), ara, vuit mesos després, diguin que han recuperat la memòria. Alguna cosa deu justificar